Td016_12

[απαγγελία]

“Άγιε μου Γιώργη αφέντη μου κι αφέντη καβαλάρη
αρματωμένος με σπαθί και με χρυσό κοντάρι
άγγελος είσαι στη θωριά κι άγιος στη θεότη
παρακαλώ βοήθα με άγιε στρατιώτη
από το άγριο θεριό το δράκοντα μεγάλο
όπου τον πάνε άνθρωπο κάθε πρωί και άλλον.
Αν δεν τον δίνουν άνθρωπο κάθε πρωί στην ώρα
κανένανε δεν άφησε να πιει νερό στη χώρα
τα μπουλετιά ερίξανε τίνος θέλουν να τύχουν
και τύχανε τα μπουλετιά εις τη βασιλοπούλα
όπου την είχε η μάνα της μία και ακριβούλα.
Κι ο βασιλιάς σαν το ’μαθε πολύ τον κακοφάνη.
Το βιο μου όλο πάρτε το και το παιδί μου αφήστε.
Λαός σηκώθ’κε αρίθμηστος στο βασιλιά πηγαίνει.
Για δώσ’ μας το παιδάκι σου και παίρνουμε και σένα.
Πάρτε το και στολίστε το μ’ ατίμητα λιθάρια
και με χρυσά και μ’ αργυρά και με μαργαριτάρια
[και κάνετέ το νύφη?]
και δώστε το στο δράκοντα να το γλυκομασήσει.
Άγιος Γεώργιος εβουλήθηκε να πάει να τη σώσει
και από το άγριο θεριό να την ελευθερώσει.
Το γρίβα του καβάλησε και τον αντιποδίζει
στο χείλο μέσ’ του πηγαδιού πηγαίνει και καθίζει.
Η κόρη τον εκοίταξε με δακρυσμένο βλέμμα
μ’ ανατριχίλα φοβερό και παγωμένο αίμα.
Φεύγα φεύγα αφέντη μου μήπως φάει και σένα
τούτο το άγριο θεριό όπου θα φάει και μένα.
Άφησ’ με κόρη μ’ άφησ’με λίγον ύπνο να πάρω
κι εγώ φονεύω το θεριό και από δω σε βγάζω.
Άγιος Γεώργιος εκοιμήθηκε και το θεριό ανεβαίνει
φωνές πολλές και βογκητά στο δρόμο του σημαίνει
τα όρη όλα τρέμουνε και τα βουνά σαλεύουν
της κόρης τα ματάκια ωσάν τη βρύση τρέχουν.
Ξύπνα ξύπνα αφέντη μου και το νερό αφρίζει
κι ο δράκοντας τα δόντια του για μένα τ’ ακονίζει.
Άγιος Γεώργιος σηκώθηκε σαν παραλογισμένος
και το κοντάρι άρπαξε που να ’ταν μαθημένος.
Μια κονταριά το χτύπησε το παίρνει μες στο στόμα
και παρευθύς το ξάπλωσε κάτω στης γης το χώμα.
Σύρε κόρη στο σπίτι σου σύρε και στους γονείς σου
και πες τους ποιος σε έσωσε σήμερα τη ζωή σου.
Κι ο βασιλιάς το έμαθε πηγαίνει και το λέει.
Χάρη σου νέε χάρη σου σού κάνω το παιδί μου
καθώς και την κορώνα μου που ’χω στην κεφαλή μου.
Χαίρε το βασιλιά μου χαίρε το χαίρε το το παιδί σου
χαίρε και την κορώνα σου που ’χεις στην κεφαλή σου.

Για πες μου νέε ένδοξε πώς λέγουν τ’ όνομά σου
για να σε κάνω χάρισμα να ’ναι της αρεσκειάς σου.
Γεώργιο με λέγουνε απ’ την Καππαδοκία
πατρίδα μου και χώρα μου με θείαν ευλογία.
Αν θέλεις να κάνεις χάρισμα κάνε μια εκκλησία
και βάλε και ζωγράφισε Χριστό και Παναγία.
Και στην δεξιά του την πλευρά βάλε έναν καβαλάρη
αρματωμένον με σπαθί και με χρυσό κοντάρι”.

Αμήν.